

har ved Deputationer baade af Arbejdsgivere og Arbejdere fremsat deres Ønsker i Udvalget, og det maa herefter være klart, at en Tilskuds-Ordning som foreslaaet overhovedet ikke kan praktiseres i disse Fag, og det samme vil rent logisk gælde alle andre Industrier, hvor Arbejdslønnen kun udgør en mindre Del af de samlede Produktionsomkostninger, og hvor Maalet maa være gennem en Krisetold at give den danske Produktion sit Marked tilbage og dermed Grundlaget for Produktionens Billiggørelse. I saa Henseende peger Mindretallet paa Tekstilindustriens Henvendelse som særlig karakteristisk, idet den viser, hvorledes den danske Produktion ved en ekstraordinær Import udefra har mistet næsten Halvdelen af sin normale Afsætning og med Afgang fra Faget, indskrænket Arbejdstid m. m. medregnet i alt fremviser op mod 7 000 ledige Arbejdspladser med tilhørende standsede Maskiner. Her vilde selv en moderat, kortvarig Krisetold, der ikke vilde bringe den danske ekstraordinære Toldsats væsentlig højere op end f. Eks. den tilsvarende normale svenske Told, dæmme tilstrækkeligt op mod den opsvulmende Import til, at de danske Fabrikker atter kunde komme i fuld Gang og tilbyde Garanti mod Prisforhøjelser, der ikke var berettigede i reelle Forhold.

Mindretallet fremhæver, at en saadan Fremgangsmaade netop vil dække det konservative Folkepartis Krav om Kriseværn, idet man yderligere kunde tænke sig, at Indvendingerne mod Tolden som Beskytter af kunstigt forhøjede Lønninger kunde imødgaas ved hertil sigtende Tilsgagn fra Arbejdernes Side, medens Fabrikkanterne omvendt forpligtede sig til en Prispolitik efter ovennævnte Linier. Hovedfordelen ved den hjemlige Industris Genopblomstring vilde saaledes komme det samlede Samfund til gode og bl. a. aflaste det offentlige for de meget betydelige Byrder, som Arbejdsløshedsunderstøttelsen koster, hvilket i Tekstilindustrien alene er opgjort til over 2 Mill. Kr. for indeværende Aar.

Tilsvarende ligger Forholdene i Sko-

tøjsindustrien og i en Række andre kriseramte Industrier, hvor ligeledes den udenlandske Import, der er begunstiget af den ene eller anden ekstraordinære Omstændighed, fremkalder Arbejdsløsheden. Mindretallet har i den korte Tid, der har været til Raadighed med Henblik paa Indlevering af Ændringsforslag, selvsagt ikke kunnet paatage sig at opstille et *udtømmende* Forslag, indeholdende de forskellige Krisetoldsatser, der saaledes maatte være paakrævet, bortset fra, at saadanne Forslag ikke paa behørig Vis kan forventes udarbejdet uden Administrationens Bistand. Men med Henvi- sning til det allerede foreliggende Materiale, fra Tekstilindustrien, Skotøjsindustrien o. s. v., skal Mindretallet indtrængende opfordre Regeringen til snarest muligt at fremsætte Forslag til Værn for disse og andre kriseramte Produktioner i Form af midlertidige Krisetoldsatser eller andre Foranstaltninger mod Importen efter Linierne af den i 1922 og 1923 gennemførte Kriselovgivning.

For de Omraaders Vedkommende, hvor Forudsætningen for slige Foranstaltninger ikke foreligger, gælder det, at den igangsatte Hjemmemarkedsindustri atter vil bringe Arbejde og Omsætning ogsaa til andre Fag, navnlig Transportvirksomhed, Reparationsarbejder, Bygningsvirksomhed o. s. v., ligesom den forøgede Købeevne vil virke inciterende paa Handelen og dermed atter virke gavnligt tilbage paa den samlede Produktion. I øvrigt maa Staten vise Vejen ved gennem en energisk gennemført Udgiftsreduktion at skabe Mulighed for snarlige Nedsættelser af Skatter og Afgifter, Takster o. s. v. og derved billiggøre Produktionen og genskabe Konkurrenceevnen, ligesom den meningsløse Fordyrelse, som rigoristiske administrative Krav medfører for vort Erhvervslivs Arbejde, maa ophøre.

Hvad endelig de af Regeringen foreslaaede mere periferiske Hjælpemidler til Produktionens Opretholdelse eller Igangsættelse angaar, da skal Mindretallet med Henblik paa disse og i Tilslutning til de